

Pan Posejpal se žebříňákem

Ánin dědeček na nástupišti kupodivu nečekal. Ani nebylo nikde vidět jeho auto. Náhle se však na konci úzké silnice ozval klapot kopyt. K nádraží klusal kůň s vozkou a starým žebříňákem. A jak se celý povoz přibližoval, Áňa překvapeně vykřikla: „To je přece pan Posejpal!“

Byl to opravdu on, dědův soused z vesnice.

„Nazdar, děvčata!“ seskočil z kozlíku a hned obě plácnul přes zadek. „Měl jsem cestu kolem, tak jsem dědovi nabídl, že vás vyzvednu,“ vysvětloval.

„To jste hodnej,“ řekla Áňa a nenápadně před dalším plácnutím ucouvla.

Pan Posejpal si je chvilku nepokrytě prohlížel. Měl malá slídivá očka, poněkud rozplácly nos a šedý knírek.

„Vy jste ale vyrostly, holky,“ pronesl skoro obdivně. „Pomalů z vás budou pěkný ženský.“

„Ale ne pro vás, pane Posejpal,“ řekla zpříma Táňa.

„Ty máš teda prořízlou pusku,“ ušklíbl se vozka trochu dotčeně.

„Chtěly jsme jít pěšky, ale když jste přijel tímhle vozem,“ ukázala Áňa na prázdný žebříňák, „nemůžeme odolat, vid', Táňo?“

„Jasně že nemůžeme,“ souhlasila Táňa a obě už hodily batohy na dřevěnou plošinku a rovnou se posadily.

„Sakra, holky, vy se neztratíte,“ zabrumlal si pod vousy pan Posejpal a vylezl zpátky na kozlík. „Hyjé!“ práskl do vzduchu bičíkem a starý povoz se s rachotem rozjel.

Teprve až na žebříňáku, uprostřed polí, lesů a luk, si dívky uvědomily, jaký je nádherný letní den. Všude kolem to vonělo, na loukách kvetla barevná kvítka a na modrém nebi neplul jediný obláček.

„Máte krásný počasí na koupání,“ ozvalo se z kozlíku.

„Snad nám vydrží!“ zavolala Táňa a přitom se zapitvořila jako kdysi v první třídě. Ještě se občas takhle pitvořila.

Áňa se uchichtla a pak se zeptala: „Už přijeli kluci?“

„Jo, už se po vás ptalí,“ odpověděl pan Posejpal.

A okamžik bylo ticho, jenom žebříňák rachotil a zepředu se rozléhal klapot kopyt.

„Pane Posejpane, a je nějaká novinka ve vesnici?“ zavolala zase Táňa.

„Všechno při starým. Jako každý léto. Žádnou novinu vám asi nepovím... Ale jo, vlastně jo. Máme tady další luftáky z Prahy. Koupili tu prázdnou chalupu, která stojí nahoře na kopci. Abych řekl pravdu, ani jsem je pořádně neviděl. Nikam nechoděj. Akorát ta jejich holka. Bude stará asi jako vy. Ale je taková divná.“

„Jak divná?“ zpozorněla Áňa a mrkla přitom na Táňu.

„Nevím. Je prostě divná. Vede takový podivný řeči. I taky divně vypadá.“

„Jak divně?“ naléhala Táňa.

„Nevím. Prostě divně. Šible. Jo, ta holka musí bejt šibnutá.“

„Jako myslíte, že je blázen, když je šibnutá?“ vyzvíдалa Áňa.

„No, že by byla blázen, to říct nemůžu. Je prostě divná. Člověk z ní má takovej nepříjemnej pocit. Jako kdyby... jako kdyby se chystala vás něčím vyděsit. Jo, to je to slovo. Ta holka chce každýho vyděsit.“

Áňa s Táňou se na sebe zaraženě podívaly.

V tu samou chvíli po jejich tvářích přeletěl stín. To najednou potemnělo slunce, když ho zakryl mrak.

Ale byl to pouhý mžik, slunce opět vysvitlo a pan Posejpal z kozlíku zahlásil: „Vidím statek!“

